

عنوان مقاله:

تحلیل روانشناختی شخصیت شیرین در شاهنامه بر اساس نظریات یونگ

محل انتشار:

نخستین همایش ملی ادبیات فارسی و پژوهشهای میان رشته ای (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

خدیجه نورمحمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بیرجند

ابراهیم محمودی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه

خلاصه مقاله:

امروزه نقد روان شناسانه، به ویژه تحلیل شخصیت، حوزه های وسیع و ناشناخته ای، از جمله ادبیات، قابل بررسی است و برخی از بهترین تفاسیر در باب آثار پیشروی ادبی جنبه ی روان شناسانه دارد. امروزه نویسندگان با رویکردی آگاهانه به این موضوع می پردازند؛ که در حوزه ی مطالعات روان شناختی رایج است. درحالیکه در برخی آثار کهن فارسی نیز ناآگاهانه به آن پرداخته شده است. شاهنامه از جمله آثاری است که این مسأله به نحو بارزی در آن نمود دارد. از جمله نحوه ی شخصیت پردازی زن در شاهنامه که به جنبه ی روان کاوی آن کمتر توجه شده است. به خصوص زنان دوره ی تاریخی که اهمیت آنان در مقابل فر و شکوه زنان دوره ی اسطوره ای و پهلوانی رنگ می بازد. شیرین از جمله ی این زنان است. او دارای شخصیتی استوار و انعطاف پذیر است که عملکردش در موقعیتهای متفاوت و قابل پیشبینی نبودن آن و در عین حال تاثیرگذاری او بر حوادث داستان، نشان از شخصیتی پیچیده دارد؛ که این خود، در جوامع مردسالارانه ی آن زمان بسیار جالب توجه است. در این مقاله به تحلیل گونه ی شخصیتی شیرین، بر اساس کهن الگوهایی چون آنیما، آنیموس، پرسونا، سایه و همچنین گونه های شخصیتی از قبیل برون گرا، درونگرا و غیره پرداخته می شود؛ تأثیر شخصیت او بر رفتارش نیز، مورد بررسی قرار می گیرد. با بررسی این مسأله و شناخت درست و دقیق شخصیت شیرین، زوایای پنهان داستان بیشتر آشکار می شود.

کلمات کلیدی:

تحلیل روانشناختی، شاهنامه، شیرین، یونگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/168273>

